

Μαρμαρινά

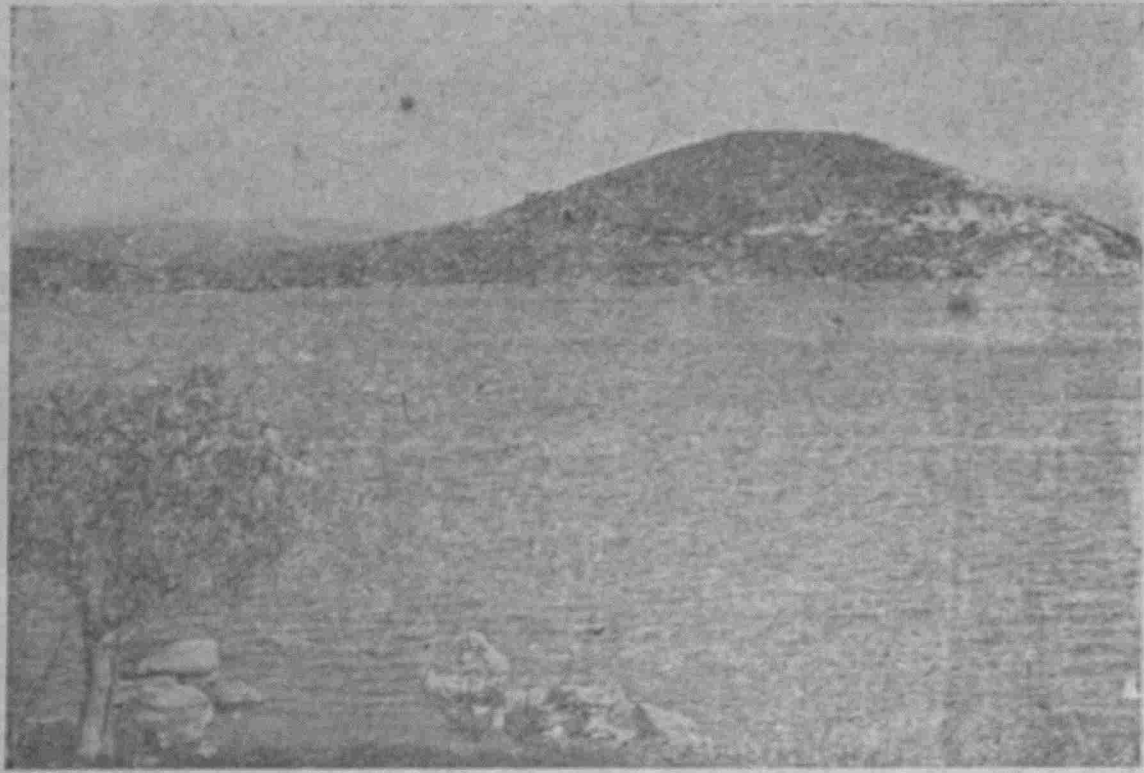
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ
ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ
ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΔΙΑΒΟΥΝΤΩΝ
ΜΑΡΜΑΡΙΝΩΝ

ΧΡΟΝΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 60339

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ—ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΝΙΚ. ΣΩΤ. ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΗΣ ΔΙΣΙΣ: ΦΡ. ΡΟΥΣΒΕΛΤ ΑΡΙΘ. 41

ΑΘΗΝΑΙ - Σ.ΒΡΙΟΣ 1949
ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΗΝΙΑΙΑ

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΑΞΕΧΑΣΤΗ

ΑΡΤΑΚΗ. —Ο Άησπητός.

Φωτογραφία κ. Θ. Θεοφανίδη

Τό «κάλι όρίστε» μέ τό όποιο μάς είχαν άποχαιρετήσά περίοισ όί τοῦχοι σὺμπατριώται όταν φεύγαμε σάν άποδημητικιά πετηνά, όχοισε φέτος νά μάς γαργαλίση, μόλις ήθε τό καλοκαίρι, καί ή θεία γαλήνη άπλωθήκε πάνω άπ' τήν Προποντίδα.

Τό πρώτο Σαββατόβραδο, μετά τής σχολικῆς παύσεϊς έφθασε, καί έπρεπε νά εκπληρωθή κάποια ύπόσχεσις σάν μικρό μαθητή, πού θά είχε καί θείσι βραβείου έπιμελείας.—(Σημ. «Μαρμαρινών Νέων»: Ο κ. Θεοφανίδης έννοεί τόν μικρό γυιότου Σπύρο στόν όποιο είχε ύπόσχεθή ώς βραβείον έπιμελείας, κα-

τά τό διάστημα τής σχολικῆς περιόδου 1948-49, ένα ταξείδι στή «Άγία χώματα» τής Πατρίδας. Τά «Μ. Ν.» συγχάριζον θεομά τόν λαμπρό πατέρα καί τόν φλογερό πατριώτη).—Τό ταξείδι τού χωριού έπρεπε νά γίνη, άφού επί ένα χρόνο καθημερινώς μεϊ επίκλησις άντίβαινε στή

Γενέτειρα

ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ

κ. ΘΕΟΦΑΝΗ ΣΠΥΡ. ΘΕΟΦΑΝΙΔΗ

Τά «Μαρμαρινά Νέα» εφίσκονται καί πάλιν στήν εχθράσιον όσαν νά προσφέρουν στός σμπατριώτας καί τό κοιλό ποδητόν. Τά νεώτερα τής άξεχάστης Πατρίδας μας, πού με τόσο ζωντάνια μάς προύφερα, ό έλεκτός σμπατριώτης καί συνεργάτης μες κ. Θεοφανῆς Θεοφανίδης, έντυπώσεϊς άπό τό έρτεϊνόν προσκύνημά του στήν γενέτειρα.

Εξαιτίας δόσεϊς ό κ. Θεοφανίδης έταξείδενος έφέτος τρείς φορές στήν Πατρίδα. Τίς έντυπώσεϊς τού άπό τά ταξείδια αυτά θά δημοσιεύσομε κατά σειράν, αρχίζοντες σήμερα άπό τό πρώτον, πού είναι μάλλον μιά μικρή έκδρομή ός τήν Αρτάκη, με μιά όρα διαμονή στό Μαρμαρά στήν έπιστροφή.

Ο κ. Θεοφανίδης Ικανοποιών σφοδράν έπιθυμίαν τού Διευθυντού μας, πά καί Ιδικόν του πόδον, έπήγε έφέτος για πρώτη φορά στή Παλάτια, καί έπισκέψθη έπίσης τή Λατομεία καί τήν Γένναν, πού δέ με τίς έντυπώσεϊς τού μάς έστειλε καί μιά σειρά φωτογραφιών άπό τά άξεχάστα αυτά μέρη μας, τίς όποιες καί θά δημοσιεύσομε.

Η Διευθυνσις τών «Μαρμαρινών Νέων» καί όλοι οι Πατριώται εφχαριστούν άλόθερα τόν κ. Θεοφανίδη.

θώα χείλη. «Άχ! τό καυμένο τό χωριό. Ό τρομερός μικρός με πη δήματα χαράς βρέθηκα άπ' τήν άπομακρυσμένη σινοκεία τής Πόλης, στήν προκυμαία τού Γαλατά, άποφασισμένος καί νά έμμερωθή άκόμη στήν κοινβέρτα τού βαποριού, νά μή κοιμηθή μιά βραδιά επί τέλους, παρά νά όνειρευτείται ένα χρόνο

πώς πηγαίνει στό χωριό. Αντίο λοιπόν Πόλη, στενά σοκάκια, άνήφοροι κατήφοροι, στίβια σιμητά, μαγαζιά πολυθήρυβα. Τό «Τροχόν» μάς έφερε έξω άπ' τό Σαραϊμκουρνού, μέσα στό βραδνόν σκοτάδι, καί στούς καπνούς πού σέ σκεπάζουν, σάν άστρα τ' ουρανού φαντάζον τά ηλεκτρικά σου φώτα καί σέ στολλίζουν

ΑΡΧΙΖΕΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΠΕΡΑΤΩΣΗ ΤΟΥ Γ. ΝΑΟΥ ΤΩΝ ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ ΝΕΟΥ ΜΑΡΜΑΡΑ

ΝΕΟΣ ΜΑΡΜΑΡΑΣ, Σεπτέμβριος, (του άναποκριτού μας).— Κατόπιν τής βελτιώσεως τής πολεμικής καταστάσεως ή Έπιτροπή άνεγέρσεως τού Ίεροδ Ναού Παμμεγίστων Ταξιαρχών Νέου Μαρμαρά, άπεφάσισε τήν έναρξιν τών έργασιών για τήν άποπεράτωση τού ήμιτελοδς Ναού μας ζητήσας πρός τούτο τήν έγκρισιν τής Ίερας Μητροπόλεως Κασσανδρίας. Έντός τών ήμερών θά ένεργηθή μειοδοτική δημοπρασία πρός άνάδειξιν διπλωματούχου εργολάβου για ν' αναλάβη τήν έκτέλεσιν τού έργου, έλπίζεται δέ ότι τούτο θά είναι έτοιμον μέχρι τέλους τού 1949 ώστε μετό νέον έτος 1950 να γίνουν καί τά έγκαίνια.

ΑΛ. ΤΑΥΟΥΤΣΟΓΛΟΥ

σάν περιδέραιο άπό λαμπραδάμαντας. Ποιός όμοσέ προσέχει; Πριν φθάσομε κείθε άπ' τά Πριγκηπόννησα σέ ξεχάσανε κιάλας μερικοί χορεύοντας βάλς στή μισοσκότεινη (Συνέχεια στήν 4η σελ.)

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ

Ο πρώτος έκπατρισμός

ΤΩΝ ΠΑΣΣΑΛΙΜΑΝΙΩΤΩΝ

Έξιστόρησις τών δραματιών γεγοότων άπό τόν άείμηστο σμπατριότη μας

ΦΩΤΙΟ Α. ΑΝΔΡΕΑΔΗ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ

άπό τό προηγούμενο φύλλο.

Πώς έφθασα τέλος πάντων εις τήν άποβάθραν δέν παριστάνεται ούτε περιγράφεται. Άλλ' έκείνο όπερ έκορύφωσε τήν άθυμίαν μου ήτο ή έρημία, ήτις έπικολούθησε μετά τήν έπιβίβασιν τών κατοίκων. Πόσον θλιβεράς άναμνήσεϊς μοι έπροξένησε ή βαθεΐα σιωπή τών γαλιών τών κυλών, καί τό λυιτηρόν βέλασμα τών προβάτων, καί ό βρηχυθμός τών τετραπόδων, βοών καί άγελάδων; Μοι έφάνη ώς νά έβλεπον όνειρον, ευρισκόμενος εις τά καταχθόνια τού άδου. Άλλ' ή ιδέα τού καθηκόντος άναπτεροί τάς έλπίδας μου, τρέχω εις τήν άποβάθραν καί διά τού άλεγγήλιου μου, κρυσγάων γοερώς, έβιδον σημείον εις τούς έν τώ άιμοπλοίω όπως σπεύσασαι στέλλοντες λέμβον πρός παραλαβήν μου. Τέλος προχωρώ έντός τής πόλεως, δίκου σμνηνίτη τόν Μωχάμετ Χατίζαν πρός τόν όποιον ένεχει-

ρισια δέκα πακέτα ντού μπέκι ειπόν εις αυτόν λάβετα καί πιε εις τήν ύγείαν μου, καί άστραπηδόν άνεχώρησα, ότε συναντιώ όλέγων μακράν εις τήν οικίαν τού μακαρίτου Εύδοξίου, τούς χωροφύλακας ούτινες έσφοράζον τάς οικίας καί με είδοποίησαν ότι ύπάρχει έτοιμός λέμβός έμπροσθεν τής οικίας τού συγγαμβρού μου Χρυσμούση Λογοθέτη, ένθα ή γυναικαδέλφη μου Χρυσούλα, παραλαμβάνουσα δύο κιβώτια Ιδικά των, καί έν κιβώτιον Ιδικόν μου, μεταφέρωμεν εις τό άτιμόπλοιον. Έως έδω είσέτι μοι φαίνεται ότι ήτο όνειρον ή διήγησις μου, ήν άμυδρώς άφηγοόμαι, αλλά τά μετά ταυτα ούκ εύκαταφρόνητα ώ άναγνώστα, διότι άπαιτούσι φιληκόους άκροατάς ίνα τά ακούσωσι έπειδή πρόκειται νά περιγραφώ τραγικάς σκηνάς, αίτινες έλαβον χώραν άπό τήν πρώτην στυγμήν τής προσεγγισσεϊς μας εις τόν λιμένα Πανόρου.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ στήν άλλο φύλλο

Όσοις γράφατε καί άλλοτε στή «Μαρμαρινά Νέα», ό Μ. Φιλήτης ή Μένος Φιληντής τήν πού τού πρώτου έκπατρισμού έκομή επί άρκετό χρονικό διάστημα έχρηματίσας δάσκαλος καί στο Προσείδι τού Μαρμαρά όπου έβίβαζε στο έκεί Δημοτικό Σχολείο. Πολλοί άπό τούς καλαιστέρους Προσείτες πού όδηγούν μαθηταί τού μεγάλου αυτού γλωσσόλογου, άσφαλώς θά τόν άνθυμιούνται άκόμη.

Αύτος τής θαλασσινής ζωής ό Φιληντής καί θεαρός διασότης τής ζωής τών γυναικείων μας, πού άπό κοντά τήν παρηκολούθησε κατά τά χρόνια τής διδασκαλικής του ζωής στο Προσειδι, τούς άφιέρεσε τήν παρακάτω άτάβα τού:

Χαράζει καί τού γρόπου [ή ώρα] μΐς κράζει στήν άκρο [γιαλιά] μίσ' στή καϊκία μπήτε [τόρα] με φρόνησι καί με χαρά. Έπαύθς: Λάμπετε παιδιά άρχα παιδιά.

Έν άστρο φαίνεται στή [ύσι] φαρρείς πώς λίγει με [χαρά] ό γρόπος ψίρει θί γε [μίσση] άρχα παιδιά, λιλμπετε [παιδιά].

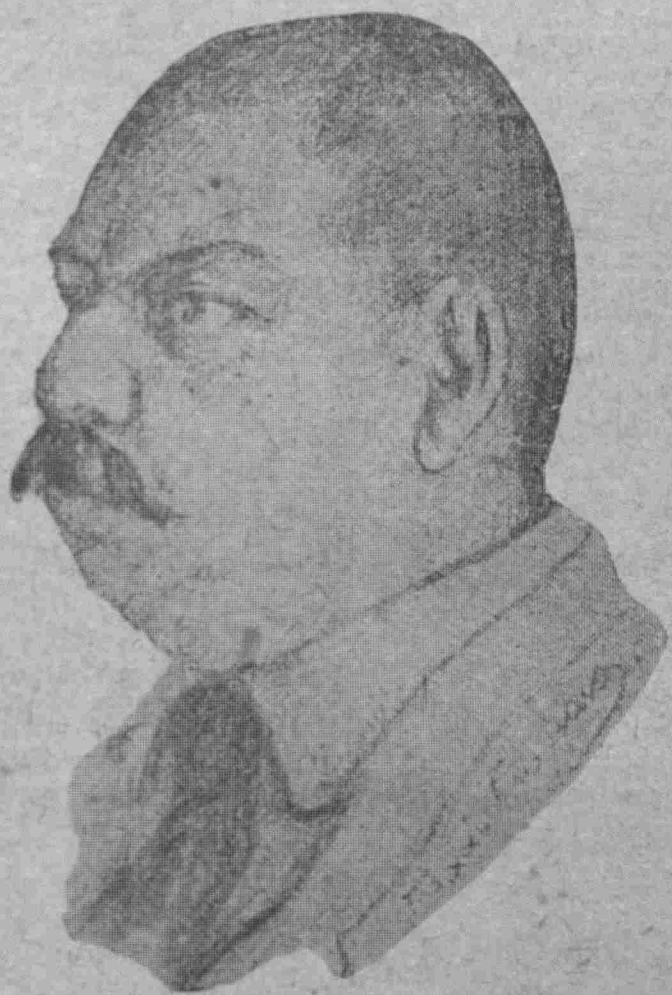
Δέν εν' τά κρινα πού λεπρά στόν καλόγειόν τά περιβόλια, ούδε τά ρόδα πού έρυθρά στόν καλατιών τά γυροστύλια. «Ό ήσος άνώδυνα» άσκη ή χαρά παντού, τά νιάτα ρόδινα, Κιά μάς περιλαμπάζοντε σέ φωτός βρόδια, ή καί μάς θάβανονοντε με μάβρα κέπλα οί αλόνας κόρες τού ήλιου, «άβρο» δέν έχει. Καί χείρου άμύμηνα, ώ καλή, τά δάκρυα δέν μουσάβρουντε, ούδε λυγάνε ό στεπαγμοί τού κροισιόμου τή βουλή. Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

Ένα μνημόσυνο: ΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΑ ΤΟΥ ΜΕΝΟΥ ΦΙΛΗΝΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΠΕΤΡΟΥ ΧΑΡΗ

Πόσους καί πόσους δέν ένθυμηθήκαμ' έφέτος! Λογοτέχνες καί καλλιτέχνες, Έλληνες καί ξένους, σπουδαίους καί άπλώς άξιολογημένους, είτε έπειδή συμπληρώθηκε κάποια επέτειος είτε γιατί θέλαμε καί έωρτάσαμε μιά ήμερομηνία (λ.χ. τά 70 χρόνια άπό τό θάνατο τού Βαλαωρίτη) είτε καί χωρίς κανένα ώρισμένο λόγο, μόνο γιατί άποζητήσαμε πρόσωπα αγαπημένα ή μορφές πού πρέπει να γίνου πάλι αισθητές άνάμεσά μας, σέ τούτη τήν ώρα τής μεγάλης εθνικής ανάγκης. Θά μπορούσαμε μάλιστα νά θυμηθούμε κι' άλλους άκόμα λογοτέχνες, καλλιτέχνες καί έπιστήμονες καί νά έχομε μεγαλύτερες κέρδος άπ' αυτή τήν άνάδρομή, άν ευρόναμε τήν έρευνά μας καί αν στήν έννοια τής χρησιμότητος δίναμε περισσότερο πλάτος. Γιατί τάχα δέν θά έπρεπε νά τιμήσομε τή μνήμη ένός αρχιτέκτονα πού έδωσε μορφή στήν Αθήνα ή σέ άλλη μεγάλη ελληνική πόλη, ή ένός γιατρού πού στάθηκε ευεργέτης στόν τόπο όχι μόνο με τήν καθάρη έπιστημονική του εργασία αλλά καί με τίς συγχρονισμένες άντιλήψεις του πού πολέμισαν καί προαμείρισαν τίς ελληνικές δεσιδαιμονίες; Ότιόσο, όλοι ξεχά-

σαμε έναν πνευματικό άνθρωπο, πού, αν όχι τίποτ' άλλο, ήταν σέ δλη του τή ζωή αυτό πού χρειαζόμασθε σήμερα κι' αυτό πού κρατάει τά έθνη σέ άδιάκοπη πορεία καί τά σπρώχνει πάντα στήν άνανέωση. Έξαγάσμε τόν Μένο Φιληντά, τόν ποιητή, τόν άφηγητή, τόν γλωσσολόγο καί προπάντων τόν

άσυγκράτητο μαχητή. Μιά μόνο φωνή άκούστικη: Τού κ. Νίκου Ε. Μηλιώρη στο «Θάρρος τής Ιωνίας». Κι' αυτή μάς θύμισε ότι ό συγγραφέας τής «Γραμματικής τής Ρωμαϊκής Γλώσσας» πέθανε πριν από δεκαέντε χρόνια στή Νέα Ιωνία, —στις 26 Ιουλίου τού 1934—σ' ένα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ στήν 3η σελίδα.

Υπέροχο χρέος και καθήκον όλων μας είναι να κρατήσουμε άσβεστο για πάντα το λαμπρό φως του Μαρμαρινού Τύπου, που πραγματώθηκε στην έννοια των «ΜΑΡΜΑΡΙΝΩΝ ΝΕΩΝ» αποτελεί το πιο γλυκό μήνυμα της Μητέρας Πατρίδος στα ξενητευμένα παιδιά της

ΠΡΟΚΟΝΝΗΣΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ. Για να γνωρίσουμε την Ιστορία του Μαρμαρά. ΕΡΑΝΙΣΜΑΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. Σ. ΛΑΜΠΙΑΔΑΡΙΔΗ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΤΕΞΙΕ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ, ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΑΣΙΑΣ ΠΡΟΚΟΝΝΗΣΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ από το προηγούμενο φύλλο. Καταβάντες εις την Ανατολικήν της νήσου παραλίαν ήλθομεν εις χωρίον τι καλούμενον Χαλάτσια, από οικοδομήματος αρχαίου όρθρου έτι Ιαταμένου ούτως όνομασθέν. Το χωρίον τούτο κατ' έμην κρίσιν κείται επί της τοποθεσίας της Νίας Προκοννήσου καθέδρας του αυτοκρατορικού επιτρόπου. Το μνησθέν αρχαίον οικοδόμημα σύγκεται εκ δύο αρχαίων παχέων τοίχων, εκτισμένων εκ μαρμάρων άπελεκτών μεταξύ των οποίων είσι παρεπιθεμιμένοι πολλοί σειραί πλίνθων όπιών μόνον έν παράθυρον σώζεται, ούδεμία δ' εύρίσκειται καθ' όλον τό οικοδόμημα γλυφή, ούδ' άλλος κάλλωπισμός.

Κείνται εις ύψος 140 περίπου μέτρων ύπέρ την επιφάνειαν της θαλάσσης από του ύψους δε τούτου ύπάρχει οδός έπι κλιμής διά τεμαχίων μαρμάρων πεποιημένη, διά ταύτης δε κυλιόνται έξορυσσόμενα μάρμαρα άτινα άλλως δέν είναι λίαν ευμεγέθη, συνίστανται δε ώσεπιτοπολύ εις πλάκας και πέτρας επιταφίους στελλομένας εις Κωνσταντινούπολιν. (*Ακολουθεί)

Τα μέχρι των ημερών του έκπατισμού μας σωζόμενα έρείπια του αρχαίου Πύργου, στο χωριό Παλάτσια, όπως τα έσχεδιαγράφησε τον Απρίλιο του 1835 ο Γάλλος Αναδομικός Τεξιέ.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΙΚΙΩΝ ΜΑΣ ΑΓΙΟΥ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ, ΜΟΔΕΣΤΟ, ΚΑΙ ΒΑΛΕΟ (ΚΑΛΛΙΦΟΡΝΙΑΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ)

ΑΓ.ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ,Σ)βριος, (της αντιπροσώπου μας)

ΜΟΔΕΣΤΟ (Καλλιφορνίας)

Αναβάντες: Ανάμεσα σ' ένα έκλεκτό κύκλο συγγενών και φίλων τελέσθησαν στις 28 περασμένου Μαΐου στο άρχοντικό σπίτι του κ. Εύσταθίου και της Κας Δήμητρας Γιάχου οι άρραβώνες της έλληνοπρεπέστατα αναθρεμμένης και με πολλά χαρίσματα προικισμένης μοναχοκόρης των Ζωής μετά του έκλεκτού της καρδιάς της, πολύ λαμπρού και προδευτικού νέου κ. Νίκου Β. Ταμάρα, λατρευτού γιου της Κας Μπερμπούς Β. Ταμάρα τό γένος Εύαγγελίνου από τόν Μαρμαρά.

Τό ταιριαστό ζευγάρι συγχαίρωμε ολόθερμα και εύχόμαστε ταχείαν τήν στέψιν.

ΒΑΛΕΟ (Καλλιφορνίας)

Αναβάντες: Δυό νεαρές έκλεκτές ύπάρξεις της έλληνικής γενιάς, ο φιλοπόθος νέος κ. Δημήτριος Κόμπας και ή εύμορφη και με πολλά χαρίσματα προικισμένη έλληνοπούλα θνίς Μάρθα, μονάκριβη κόρη του έκλεκτού συμπατριώτου κ. Ιωάννου και της Κας Μοσκοκάρφιας Αθανασίου, από τήν Γαλλική, έδωσαν άμοιβαίαν ύπόσχεσι γάμου.

Η Δοξιά των Μαρμαρινών Νέων νναορίζει στους έγκατεστημένους στην περιφέρεια Αγίου Φραγκίσκου (Καλλιφορνίας) συμπατριώτας, ότι ή Κα Άννα Ταμάρα (τό γένος Βαλασμά Σκαρλάτου, από τόν Μαρμαρά), εύγενώς προσφάρθισα άντάλαξ να έξυμνησθήσιν τών πατριωτικών σκοπών της έκδόσεως της έφημερίδος μας, ως αντιπροσώπος της στην Περιφέρεια Αγ. Φραγκίσκου. Παρακαλούνται λοιπόν οι έγκατεστημένοι στην ως άνω περιφέρειαν συμπατριώτες όπως τήν διενκόλουν στο έργο της πληροφοριότητας την τά κοινωνικά κλπ. για τών τά όποια εύχαριστίας θα δημοσιεύουμε στο πατριωτικό φύλλο μας. Στην κ. Ταμάρα μοσοούν έπίσης οι συνδρομηταί μας Αγίου Φραγκίσκου και τών περίγυρου έσφαλόν τή συνδρομή των, άποστέλλοντας έτσι τόν κόπον της έκδόσεως έπιταγής και άποστολής της απ' εθείας στα γραφεία μας.

Τό νετρό ζευγάρι συγχαίρωμε ολόθερμα και εύχόμαστε ταχείαν τήν στέψιν.

ΑΓΙΟΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ (Καλλιφορνίας)

Γάμος: Ανάμεσα σ' ένα έκλεκτό κύκλο καλεσμένων, τελέσθησαν με έξαιρετική μεγαλοπρέπεια στις 17 Ιουλίου στον Ιερό Ναό του Εύαγγελισμού της Έλληνικής Όρθοδ. ΣΥΝΕΧΕΙΑ στην 1η σελίδα

ΕΝΑ ΜΗΗΜΟΣΥΝΟ Τά δεκαπεντάχρονα ΤΟΥ Μ. ΦΙΛΗΝΤΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ από την 1η σελίδα. απλό σπιτάκι, εκεί που πέρασε τό τελευταία δέκα χρόνια της ζωής του. Ο Φιλήντας δέν έπρόλαβε να συμπληρώσει τό κανονικό κύκλο ζωής. Γεννήθηκε τό 1870 στην Άρτάκη της Κυζίκου, σπούδασε στην Πόλη και στη Θεσσαλονίκη, γύρισε στην πατρίδα του κ' έκαμε τό δάσκαλο, διώχθηκε όμως από τούς Τούρκους για τίς προοδευτικές ιδέες του και ήρθε στην Αθήνα πριν ή λίγο έπειτ' από τούς Βαλκανικούς πολέμους. Αλλά και μακριά από τό έλληνικό πνευματικό κέντρο στην αρχή, και πολύ κοντά σε πνευματικούς ήγέτες και σε πνευματικά ρεύματα έπειτα, στάθηκε ο Φιλήντας ένας ζωντανός άνθρωπος και θέλησε με όλες τίς δυνάμεις του να ύπηρετήσει τό δημοτικό, που άμέσως κατάλαβε ότι ήταν τό πιο εδεργειακό έλληνικό πνευματικό κίνημα. Με όλες τίς δυνάμεις του. Και είχε αρκετές. Οι «Όχτάβες» του δέν μπορούν να θεωρηθούν προσφορά στη νεοελληνική ποίηση, αλλά και δέν έταλαιπώρησαν τήν άκοή μας. Τα σιγηματά του, «Παιδιού έρωτες» κ.ά., ήταν όμοιές αφηγηματικές σελίδες. Αλλά ο Φιλήντας περισσότερο από ποιητής ή διηγηματογράφος, ήταν, καθώς σημείωσα, γλωσσολόγος. Είχε ταλέντο, είχε δσφρηση γλωσσολόγου. Και τήν δσφρηση αυτή του τήν άνεγνώρισαν και τήν φοβήθηκαν κι' αυτοί άκόμα οι αντίπαλοι του, δηλαδή οι έχθροι του δημοτικισμού. Πιστευε και δοούλευε με κέφι και με

πεισίμα, έψαχνε, έπέμενε, αλλά και είχε τήν Ικανότητα εκεί που οι άλλοι δέν έβλεπαν τίποτα να ξεχωρίζε αυτούς μερικά σημάδια, που ώδηγούσαν στην πρώτη και μακρυνή ρίζα, στην άληθινή καταγωγή τών λέξεων. Κι' όταν είχε τή σταθερή βάση, τί δυνατός, τί καχητικός, τί ασάλευτος που γινόταν! Δέ λογάριαζε τίποτα, δέν έδειλίαζε μπροστά σε καμμιάν «έπισημότητα» και σε καμμιάν «αυθεντία», έπρόβαλλε και διαλαλούσε τήν έπιστημονική του άλήθεια και ποτέ δέν έκανε ύποστολή της σημαίας του. Κι' αυτόν άκριβώς τόν μαχητή. που τόν τιμούν τώρα οι φίλοι του της Ν. Ίωνίας, έγώ τόν θυμήθηκα πέρισ άπάνω στον άγώνα με, τή Φιλοσοφική Σχολή για τό Σύνταγμα και για τή γλώσσα. Τέτοιες φωνές, οι κραυγές του Φιλήντα που ήταν όλο πειστικότητα και άπειλή είναι τόσο χρήσιμες, τόσο άπαραίτητες, όταν ο άντίπαλος κάνει πώς δέν καταλαβαίνει ή άποφύγει να δώσει μάχη στο έπιστημονικό πεδίο και θέλει να τήν μεταφέρει εκεί που χωράει κάθε είδους δημοκοπία. Αλήθεια, αυτός ο βαρύς και δυσκίνητος, Ανατολίτης, τί εύκίνητος, τί παλληκαράκι γινόταν όταν ήταν να κρατήσει ψηλά τό μπαϊράκι του δημοτικισμού! Τώρα θα ζύγωνε τά όγδόντα, μά είμαι βέβαιος πως θα βρισκόταν πάντα στην πρώτη γραμμή τών γλωσσικών μας άγώνων, που, αλλοίμονο, δέν φαίνεται να τελείωσαν άκόμα. ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΙΣ ΑΓΝΟΟΥΜΕΝΩΝ ΣΥΜΠΑΤΡΙΩΤΩΝ

Η κ. Μαριάνθη Χαλαλάμπους από τό Πρασείο, έγκατεστημένη στην Βάθεια της Εύβοίας, ζητεί να μάθη για τ' άδέλφια της Γεώργιον και Απόστολον Πασχάλη Χαλβατζή έγκατεστημένους στην Αμερική, ο πρώτος στο Πίτσμπουργκ και ο δεύτερος στην Ν. Υόρκη. Έχει καιρό να λάβη είδησεις των και παρακαλεί να της γράψουν.

Παρακαλείται όποιος γνωρίζει περί της τύχης του Γεωργίου Καραγιάννη από τό Πασσαλιμάνι του Μαρμαρά, έγκατεστημένου άπό χρόνια στην Αμερική να γράψη στην άδελφή του κ. Μαριγώ Λάσκαρα, έγκατεστημένη στην Ίερισσό της Χαλκιδικής.

Η αυτοβιογραφία του Παναγιώτου Κουταλιανού

Ο ΙΤΑΛΟΣ ΠΑΛΑΙΣΤΗΣ ΡΕΜΠΕΤΟΣ. 19 Αναχωρήσας από τό πλοίο συνάντησα στο δρόμο έναν φίλον μου όνόματι Μιχαήλ Ιδιοκτήτην ενός πλοίου όνομαζομένου «Σπέτσιαι» και σε λίγο συναντούμε έναν άλλον φίλον όνομαζόμενον Ιωάννη Νηροκαστρίτην. Αφού κουβεντιάσαμε για πολλά και διάφορα πράγματα, «βρέ παιδιά», τος λέγω, «έδώ βρίσκεται ένας παλαιστής, που, καθώς μου λέγουν, είναι άνίκητος. Δέν μου λέτε, που μπορώ να τόν συναντήσω;» Στο άκουσμα της άποφάσεώς μου αυτής ο μέν Μιχαήλ με έναθάρρυνε είπών ότι άφού είμαι τόσο δυνατός και σηκώνω τόσο μεγάλα βάρη πιστεύει ότι θα νικήσω τόν Ιταλό, ο δε Νηροκαστρίτης είχε αντίθετη γνώμην είπών ότι τόσο και τόσο δοκιμαζόμενοι παλαισταί από διάφορα μέρη στάθηκε αδύνατον να νικήσουν τόν Ρεμπέτον έπομένως έμένα, που είμαι άκόμη παιδί, άχι μόνον θά με νικήσει αλλά μπορεί να με κάμει και καμμιά ζημιά και θά εί

ναί άμαρτία. «Πόσα χέρια έχει αυτός» ρωτώ κεντηθείς από τήν φιλοτιμία μου. «Δυό» άπαντά ο Νηροκαστρίτης. «Αί, και έγώ έχω δυό», λέγω, «αχι γά ισής τυχθά σου τόν κάμω τόν Ιταλό». Έξακολουθησάντες τόν περίπατον μας ψησασμε στο καφερείον, «Γτζιαντίνο ντ' Ιτάλια» όπου κάμσμε σταθμόν, κι' άφού πήραμε ένα ποτόν «δέν μη δείχνετε λέγω αυτός που ένίκησε ο Παύλος Ρεπέτος;» «Έστειλαν και προσέκλεσαν μερικώς Έλληνας νικηθέντας; απ' τόν Ιταλό, πρώτος δέ από τούς έλθόντας, ο Ιωάννης Μανιάτης, άνδρας ύψηλόςσμος αλλά με μικρά χέρια όταν με είδε άρχισε να γελά. «Άκουσε έδώ μικρέ», μου λέγει, «ή συμβουλή, που σου δίνω είναι να μη παλαισής με τόν Ιταλό, γιατί θά σε κάμη να ξεράσης μέσα στο θέατρο ότι έχεις φαγωμένα». Καγχασμοί έπιδροκισιατικοί από μέρους τών άλλων Έλλήνων παλαιστών έπροσφράγισαν τούς λόγους τούτους του Μανιάτη και κατάλαβα

καλά ότι ήμουν για τους άντικείμενο άστυϊότητος. Ένας μάλιστα απ' αυτούς Γεώργιος Στυλιδιώτης όνομαζόμενος «έγώ βρε σε πολεύω έσένα» μου λέγε, νελών. «Εμπρό», φωνάζω, άρπάζομαι μ' αυτόν και σ' ένα λεπτό τόν πετώ κάτω από ένα τραπέζι μπιλιάρδου. Τόν Στυλιδιώτην διαδέχεται ένας Γαλαξιδιώτης Χρήςτος Γουρουνάς όνομαζόμενος. Άρπάζω και τούτον από τά χέρια και τόν πετώ επάνω στο τραπέζι του μπιλιάρδου. Ο παλαιστής αυτός ήτο διπλού ύναστήματος και όγκου άνθρώπου, γι' αυτό και ή κατάπληξις ήτο γενική. Τή στιγμή εκείνη έρχεται από πίσω μου ένας άλλος για να με άρπάξη από τά νάτα και να με ρίξει, αλλά έγώ γυρίζω τά χέρια μου επάνω από τό κεφάλι μου, τόν άρπάζω, τόν έκφενδονίζω προς τά έμπρός και τόν ρίχνω καταγής με τέτοια όρμή που λίγο έλειψε να μείνη στον τόπο.

(*Ακολουθεί)

